

D'un dissabte de principis de juliol

No tenim gaire temps disponible però aniria bé estimar una mica les cames de bon matí. No cal agafar el cotxe; decidim caminar pels camins de Santa Eulàlia.

Pugem a la Serra, a l'altura de cal Espina i baixem cap al torrent de can Figueretes. Els camps ondulats ja verdegem de blat de moro. Bat el primer sol a l'esquena dels pollancre del torrent. El silenci només el trenca el cant joliu d'algun ocell petit.

Arribem a la Vall. ¿Per què se'n diu la Vall d'aquest barri enlairat sobre els dos torrents que té a dreta i a esquerra? Barri de velles masies grans. Can Farell, reconvertida en conegut restaurant voltat de la seva urbanització. Can Puig, d'aire fortificat, amb camps de colza segada. Més endavant Can Cabot, masia a dues vessants amb porta romànica i era. Feixes esglaonades, de verd brillant després de les darreres pluges. Fons del Turó de Montbui sota un cel blau pur amb pocs núvols de blanc intens. Més fresca de la que toca pel temps que som.

A can Maspons, que sembla que no pugui ser que no hi surti l'Elisabet. Tombem pel nou camí assenyalat de la Font d'Abril, ara solitària. De petits hi jugàvem a pilota vigilats pel mestre Batlle, i ja fa mig segle. S'ha de passar un tros per l'asfaltat. Encara les finestres, gairebé totes, romanen tancades.

Sensació de domini, de ser els primers a passejar pel poble que encara dorm. No pas tothom. Els ciclistes ja han començat a pedalar i apareixen rabents de la corba del supermercat. Un adéu alegre i s'allunyen cap a Caldes.

Mirarem de seguir el sender GR92 que baixa per darrere Sant Simple, cap al torrent de les Tres Pedres. Constatarem la gran varietat d'espècies vegetals que permet el micloclima de la fondalada; com passa a totes les timbes del nostre poble. Les timbes, resultat del contacte entre el granit del Serrat i l'argila de la part baixa, són un valor natural que demana més atenció.

El camí de baixada es veu ben bé que era de carros perquè les vores estan fresades i els marges són verticals. De sobte un tret bastant proper i un altre. Un

tot terreny en una raconada ens indica que hi deu haver caçadors. La tranquil·litat s'acaba de sobte. En trobem un de cara, de caçador, amb l'escopeta apuntant al cel.

– On aneu.
– Seguim el GR.
– No passéssiu pas. Tot el bosc està ple de caçadors. Però... a tu et conec.

– A mi també m'ho sembla però ara no hi caic.

– Soc el Jordi de cal Arcis i visc a Granollers...

Contents de retrobar-nos amb el vell company d'escola convertit en un home respectable, aplomat caçador de seixanta anys.

– Fem una batuda manada per l'alcalde.

Les raons són contundents. Girem cua i tornem a l'asfalt per la Renault, can Barló, les Vinyes Noves amb el circuit preparat per les 3 Hores de Relleus en Bicis, el Pavelló i l'Institut.

No era pas el que semblava. No havíem driblat el perill. Unes tanques

barren el pas al trànsit rodat i ara els gossos se senten furiosos, a prop pel torrent de l'Areny. Un enllaç amb emissor ens reté. Nous trets. Gossos i caçadors un tros avall travessen el vial. Sembla que per fi s'allunyen. Rebem permís per continuar però només pel bell mig de la carretera. Un xic esperitats fem fins al camp de futbol i la gasolinera.

Allí ens incorporem al soroll brunzent i monòton de sempre, a la civilització motoritzada que no s'ha assabentat, ni remotament, del safari que s'esdevenia pocs metres més enllà.

Nota: De la publicació Programa de seguiment de les poblacions de senglars a Catalunya del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Medi Natural de la Generalitat extraiem que durant la temporada 2012-2013 es van caçar 35000 senglars a tot Catalunya d'una població propera als cent mil i que no para d'augmentar. El Cens Agrari mostra com les masses forestals poc cuidades tampoc paren de créixer al nostre país. Canal SET va informar que en la batuda es van abatre tres senglars.

Lluís Galobart

Papereria-Merceria

Can Ferrer

Crta. Barcelona, 100
08187 Sta. Eulàlia de Ronçana
Telf/Fax 938446417
canferrer@hotmail.com

